

«Εργασία και Διακονία»!

Στάδιο εργασίας για τους ιερείς

Ειδικώς σήμερα που βάζονται η Ορθοδοξία και ο Ελληνισμός

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Αρθρογράφος – Ιστορικός Ερευνητής
(2016)

**«Να προσέχεις τον εαυτό σου, για να γνωρίσεις την υγεία και την αρρώστια της
ψυχής σου » (Μέγας Βασίλειος).**

Ζούμε στην εποχή της δογματικής αδιαφορίας, του θρησκευτικού συγκρητισμού, του ωχαδερφισμού, του αναμενόμενου ψευτομεσσία και του τελευταίου παγκόσμιου δικτάτορα.

Ως γνωστόν στην Ορθόδοξη εκκλησία, ο άνθρωπος αγιάζεται, όχι μόνο με τα καλά έργα, αλλά και δια της ομολογίας πίστεως. Εάν ο χριστιανός απομακρυνθεί από την Ευαγγελική αλήθεια και την Αποστολική παράδοση, τότε ολισθαίνει και εμπίπτει στην αίρεση και την πλάνη, οπότε αποκόπτεται από το υγιές σώμα της ορθόδοξης εκκλησίας.

Γι' αυτό ανά τους αιώνες οι θεοφόροι πατέρες και οι άγιοι όλων των εποχών, αγωνισθήκανε μέχρι αίματος, για να παραμείνει ανόθευτη μέχρι σήμερα η Αποστολική παράδοση και η ορθόδοξη εκκλησία.

Σήμερα, στην εποχή της οικονομικής κρίσης, ο λαός και κυρίως οι νέοι μας απογοητευμένοι από την πολιτική και τους πολιτικούς, που τους οδηγούν στη μετανάστευση και τον ξεριζωμό από την πατρίδα, υπάρχει έντονη η τάση αποστροφής προς αυτούς, αλλά δυστυχώς όμως υπάρχει αποστροφή και προς τους Ταγούς της εκκλησίας.

Σήμερα, όσο άλλο ποτέ, στάδιο εργασίας ξανοίγεται εμπρός στους ιερείς. Εργασία και Διακονία! Το θείο αυτό δώρο, που χαρίζει στον άνθρωπο τη χαρά και την ευτυχία. Που για τον Ιερέα πρέπει να είναι ο πιο πιστός και αφοσιωμένος σύντροφος και που πρέπει να γίνει η σκιά του.

Η εργασία που θα τον απομακρύνει από το καφενείο, την ταβέρνα, από το κάπνισμα, από τα τυχερά παιχνίδια και από όλα εκείνα τα κακά που δεν συνάδουν με το ιερατικό σχήμα. «Πρέπει», γράφει ο Απόστολος Παύλος προς Τιμόθεον, «ο ιερέυς να είναι φρόνιμος, συνετός, ευπρεπής, φιλόξενος, κατάλληλος για να διδάξει. Να μη μεθά ώστε να μην ξέρει τι λέγει, να μην είναι φίληρις, να μην είναι αισχροκερδής, να είναι επιεικής, πρῶος, να μην είναι φιλάργυρος, να κυβερνά καλώς τον οίκον του, έχοντας στην υποταγή του τη σύζυγο και τα τέκνα του, που πρέπει να είναι κοσμημένα με κάθε σεμνότητα. Διότι αν δεν ξέρει να κυβερνά το σπίτι του, πώς θα κυβερνήσει τον οίκο του Θεού; (Α΄ Τιμόθεον γ' 1-6)».

Όλα αυτά θα επιτευχθούν δια της **Διακονίας και της εργασίας**. Αν δεν τα έλαβε υπόψη του ο ιερέυς προ της χειροτονίας του, τώρα είτε το θέλει είτε όχι, θα ορθωθούν εμπόδια, βουνά ολόκληρα, στον δρόμο του.

Ουσιαστικά ο ιερέυς είναι η μίμηση, το παράδειγμα προς τους νέους να προσεγγίσουν τον χώρο της εκκλησίας, που θα τους προσφέρει ηρεμία, ψυχική και σωματική, θα τους απομακρύνει από την πλάνη, από τα ξενύχτια, τα βαριά ποτά και την εξάρτυσή τους σε ουσίες, τα οποία είναι μονόδρομος και οδηγούν στην καταστροφή.

Σήμερα δεν έχουμε την πολυτέλεια να χάνουμε νέους, με δεδομένη και μεθοδευμένη την υπογεννητικότητα, η οποία τα τελευταία χρόνια έχει αυξηθεί (16.000 μείον ο Ελληνικός λαός σε ένα χρόνο). Δεν έχουμε την πολυτέλεια να κάνουμε διακρίσεις σε καλά και κακά παιδιά, κακούς γονείς, δασκάλους. Καθηγητές και ποιμένες να έχουμε, όχι κακά παιδιά, από εμάς όλους εξαρτάται αν θα τα φέρουμε στον σωστό δρόμο, όχι δια της βίας αλλά δια του παραδείγματος.

Ο ιερέυς πρέπει να κοπιάσει, να ξενυχτίσει, να ιδρώσει, μελετώντας, ερωτών, και μανθάνων.

Ο ιερέυς είναι υποχρεωμένος και δη αυτός του χωριού, να λύνει όσα πνευματικά ζητήματα καθημερινώς παρουσιάζονται μπροστά του. Αλλοίμονο αν από οκνηρία τα λύσει λάθος, δεν καταστρέφει κάτι υλικό, που εύκολα μπορεί να μπει στη θέση του, καταστρέφει ψυχές, για τις οποίες θα δώσει λόγο μια μέρα. Πρέπει να είναι φιλομαθής, για να γίνει πολυμαθής. Ειδικώς στα χωριά και την επαρχία γενικότερα δεν είναι μόνο ιερέυς, είναι γιατρός, είναι δικαστής, είναι διαιτητής, είναι γεωπόνος, είναι το παν. Πόση ευθύνη! Με πόση προσοχή πρέπει να δίνει απαντήσεις; **Με πόσο ενδιαφέρον, στοργή και αγάπη πρέπει να περιβάλλει τον ερωτώντα και όχι μόνο;** Αλλά για να τα κατορθώσει αυτά, πρέπει να μελετά και να φλέγεται από φιλομάθεια. Ο Ισοκράτης λέγει: **«Εάν ης φιλομαθής, έσει πολυμαθής».**

Να λοιπόν ένα όπλο, εκτός από την πίστη και την προσευχή, που του δίδεται για ν' αντιμετωπίσει τις δύσκολες καταστάσεις. Να ένα όπλο, που θα του δώσει τη νίκη. Η μελέτη, η φιλομάθεια. Ας μην ξεχνάμε ότι η οκνηρία προάγει παχυλότητα πνεύματος και σαρκός.

Ο ιερέυς είναι ένας μικρός ήλιος, που έχουν την απαίτηση οι ενορίτες να τους φωτίζει και να τους θερμαίνει. **Δεν τους κλείνει την πόρτα του ποτέ**, την έχει πάντα ορθάνοιχτη περιμένοντας όλους να εισέλθουν στο σπίτι του Κυρίου. Γι' αυτό και παρακολουθείται από όλους. Καμιά του κίνηση, καμιά του χειρονομία, καμιά του πράξη, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Είναι ο άρχων της ενορίας του, είτε πόλεως, είτε χωριού, γι' αυτό πρέπει να καταστεί ωφελιμότερος. Ο θείος Χρυσόστομος λέγει: **«Άρχοντας μηδέν τους αρχομένους ωφελούντος, ουδέν αθλιώτερον».** Τα βλέμματα όλων είναι στραμμένα προς αυτόν. Βλέμματα με ζωγραφισμένη την αγωνία και τον πόνο, βλέμματα χαρούμενα και γελαστά. Τα μεν πρώτα, για να τα καθοδηγήσει σε λιμένα σωτηρίας, τα δε δεύτερα, για να τα κρατήσει στη χαρά και την ευτυχία.

Ευτυχής ο ιερέυς εκείνος, που κατορθώνει ν' αγαπηθεί από τους ενορίτες του. Όσπερ μέλισσαι κηρίον θα τον περιστοιχίσουν όλοι, για να τον ακούσουν, να ζητήσουν την συμβουλή του και την γνώμη του, να ζητήσουν την ευλογία του σε κάθε νέα εργασία, σε κάθε καινούργιο στην ζωή τους.

Δυστυχής εκείνος ο ιερέυς που καταφέρνει με τη μη σωστή συμπεριφορά του, να τους απομακρύνει από τον χώρο της εκκλησίας (με την ευρεία έννοια της) και κυρίως τους νέους, οι οποίοι κακώς μεν, αλλά πίπτουν και στο αμάρτημα της ιερό κατάκρισης, τότε διπλό κακό κάνει και καλύτερα να απομακρυνθεί από μόνος του ή να τον απομακρύνουν οι έχοντες τη δικαιοδοσία.

Η θα είσαι λειτουργός ή επαγγελματίας, στην ιεροσύνη το δεύτερο δεν έχει θέση.

Είναι τρομερό να φεύγει κανείς από τον Ναό και την προσευχή χωρίς ωφέλεια. Ακόμη τρομερότερο και με ψυχική βλάβη να εκκλησιάζεται για να λάβει το έλεος και την άφεση από τον Θεό, και αντ' αυτού να καθίσταται ένοχος ασέβειας. Και ο ιερέυς και ο ψάλτης και οι υπηρετούντες στον Ναό, εάν δεν προσέξουν, μπορεί να φεύγουν ζημιωμένοι (κακή «υπαλληλική» συμπεριφορά, υπερηφάνεια, επίδειξη αμφίων, φωνής, ενδυμασίας....).

Όπως μας λέει και ο ιερός Χρυσόστομος **«Η μεταβολή, δεν εξαρτάται απ' Αυτόν που έσπειρε, αλλ' απ' αυτούς που δεν θέλησαν ν' αλλάξουν».**

Δεν κρίνω, ούτε κατακρίνω (εξάλλου δεν είμαι άξιος τούτου), όλα τα παραπάνω τ' αναφέρω «φορτωμένος» με αγωνία και με πόνο ψυχής, για την τύχη της Ορθόδοξης Πατρίδας μας, για το μέλλον των παιδιών μας, που τελικά η κρίση δεν είναι μόνο οικονομική, έχει μεγάλο βάθος, θέλει να μας κτυπήσει στη ρίζα μας, να μας ξεριζώσει το Ελληνοχριστιανικό μας δένδρο, οπότε μη έχοντας ρίζες να καταλήξει να γίνει καυσόξυλα και τελικώς στάχτη. Αυτό θέλουμε;

Στο χέρι μας είναι να τα σώσουμε, όχι όμως με μεγαλοστομίες και ευχές, όχι με κριτική εκ του ασφαλούς, όχι από τον αναπαυτικό καναπέ του σπιτιού μας, αλλά με συνεχή αγώνα, έργα και λειτουργούντες με το «**ΕΜΕΙΣ**» και όχι με το «**ΕΓΩ**».